

тя главихъ. Защо си оставилъ ты войскъ-тъ си въ Българско?

— Мале, азъ не щъ да ся оправжмъ прѣдъ тебе, извъка сръдито Святославъ, благослови мя, че азъ отхождамъ при войскъ-тъ си.

— Охъ Святославе, рече Олга, много си опаковъ. Чини що щешъ, токо чякай прѣвянъ да умрж азъ. Не мя оставяй на смрътнъ-тъ постелкж, закопай мя, че тогы връви на кждѣ-то щешъ.

Святославъ не можаше да ся противи на най подирнж-тъ волж на болнж-тъ си майкж, але той и' ся моли да му не продума нищо за Българско.

Мракъ покры лице-то му, връзъ поглѣд-атъ му, като връзъ сутришно слънце виаше ся мъгла, сръдце-то му ся кжсаше.

Зима-та прѣминж, дойде пролѣтъ. Олга тамаше заедно со снѣг-атъ, а душа-та и' съ радость ся готвиаше да излѣзе отъ тѣло-то, като пролѣтъ-та отъ земж-тъ.

Њдвамъ ся разделенѣ земд-та, цвѣте-то изникнж да ся огрѣне на младо слънце, и сичко оживѣ, ето че пристигнж на Кіевъ пратеникъ отъ Цариградъ, и обяви ч' ъ Никифоръ епи-